

ΑΓΓΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ Α. CONAN DOYLE

Η ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΙΣ ΤΟΥ ΥΠ' ΑΡΙΘ. Β24 ΚΑΤΑΔΙΚΟΥ

(“Όπως υπεβλήθη προς τόν ταγματάρχην Μεριθάλλ, επίθεωρητήν τών φυλακῶν τοῦ κράτους)



Ἐξιστόρησα τὰ γεγονότα ὡς εἶχαν, μὲν ὡς ἐ-
 νελήφθη. Τὰ Ξαναδηγήθηκα στὸν ἀνακριτὴ καὶ τὰ
 ἐπανάεθα γιὰ τρίτη φορά στὸ δικαστήριον, κατὰ
 τὴν ὥρα τῆς ἀπολογίας μου. Κανένας δὲν μὲ πίστευε
 κ' ἡ ἐφημερίδες μάλιστα ἔγραψαν σχετικὰ τὰ ἑξῆς :
 « Ἡ ἀπόλογία τοῦ ὄπαισιου κακούργου ἦ-
 ταν ἕνα θρασυ κατασκευάσμα, γεμάτο ἀπὸ ἀντιφάσεις, ἀπὸ
 συκοφαντίες, ἀπὸ φαντασία κ' ἀπὸ ἀπίστευτης κενικότητος
 ἰσχυρισμοῦ, χωρὶς τὸ ἐλάχιστον ἴχνος ἀποδείξεων κ' ἀληθο-
 φανείας ! ... »

Ἦταν ἀπὸ ὅλη αὐτὴ τὴν ἄδικη κα-
 ταραυγὴ ἐναντίον μου, ἀπορῶ, πόσο ἐ-
 πθεωρητὰ, πὼς δὲν μὲ καταδικάσαν σὲ
 θάνατον. Ὡστόσο, καὶ τὰ ἰσοῦσια κατα-
 ναγκαστικὰ ἔργα καὶ τὸ στίγμα μᾶς ἀ-
 νανδρῆς δολοφονίας, μὲ τὰ ὅποια ἀτιμώ-
 σθηκα γιὰ πάντα, εἶνε ἰσχυροῦς λό-
 γος γιὰ νὰ προστρέξω στὴν κωλυσιώ-
 σιας... Ὅθ' ὅσες διηγῆθαι καὶ πάλι, πὼς
 ἀκριβῶς συνέβησαν τὰ γεγονότα ἀπὸ
 τὴ φροσὴ ἐκείνη νύκτα τῆς 13ης Σε-
 πτεμβρίου 1894. Ἐρευνήστε, σύμφωνα
 μὲ τοὺς ἰσχυρισμοῦς μου, ἀποδείξτε τὴν
 ἀδιουδιότητά μου κ' ἡ σωτηρία μου, πὼς
 θὰ ἔχουν ὁ κόποι σας ὡς ἀποτελέσματα,
 θὰ εἶνε γιὰ σᾶς ἡ πὸ ἀτιμωτὴ ἀνα-
 μοιβή ! ...

Ἀσπὸν, τὸν Ἰούλιον τοῦ 1894, μὲν
 βγήκα ἀπὸ τὴ φυλακὴ γιὰ κάποιον μικρο-
 δασοφύξιν πὼς εἶνα κάνει — εἶμαι διὰ
 εὐνοίας. Βλέπετε — ἀντιμετώπισα πα-
 ρουθὶς μὲ ἀνομιὰ τὸ πρόβλημα τῆς πεί-
 νας. Ἐνῶν πρῶην τρέφον τὸν κατέ-
 γων κανέναν δὲν τὸν δεχόταν στὴ δου-
 λεῖά του, κ' ἔτσι, ἀπὸ βασανιστικὰ διὰ
 αἰῶνες σπάζοντας πέτρος καὶ κόβοντας
 ξύλα μὲ ἀσποκίη — λίγες πενταροδεκά-
 στες τὴν ὥρα — βρόθημα ἐπιτέλους στὸ
 Σάλλιστον.

Γιὰ μὴν περιουσία μου εἶνα ἀρετῆς
 γνώσεις μηχανολογίας — ἦσαν ἄλλοτε μη-
 χανολογὸς ἀπομυχανῶν — διὰ σελί-
 να στὴν τσέπη μου, τὰ κομματοειδή ρουζά μου καὶ τὸ μαύρον στίγμα
 τοῦ κατέγων, κωμωιῶν μὲ σίδερο κοκκισμένον ἀπὸ τὴ φωτιά ἐπάνω
 στὸ μέτωπό μου.

Τὸ βράδυ τῆς 13ης Σεπτεμβρίου καὶ
 λίγο πὸ ἔξω ἀπὸ τὰ τελευταῖα σπιτία
 τοῦ Σάλλιστον, βρόθημα μὲρὸς σ' ἔ-
 να γάν. Μὴν ἔχοντας πὼς νὰ πείσω
 τὴ βροδεῖά μου, τὸ πρότιμια γιὰ φτη-
 νότερον, μῆκα μέσα, ζήτησα λίγο ψυμο-
 τίου κ' ἕνα ἀγρόνιο στρώμα νὰ κοι-
 μηθῶ, κ' ἄοχια νὰ κανίξω, βοθησι-
 νος σὲ μικρὸς ἀσκέτης.

— Πατριότη, γιὰ πῶς, ὅρα καλὴ !...
 μὲ ρώτησε ἀπότομα ὁ Ξενοδόχος, καθί-
 ζοντας κοντά μου καὶ κερνίζοντας με ἕνα
 ποτήρι μύρα. Ἐνός εἶσαι ! ...

— Ναί ! τοῦ ἀποκρίθηκα, καὶ μὲ διη-
 ἀδίασα τὸ ποτήρι, γιὰ τὴν ἰσοῦσια πολυ-
 λεια εἶνα χρόνια νὰ τὴν γενθῶ.

— Πίνεις ἄλλο ἕνα ; μὲ λέει. Δὲν
 περῶν γιὰ γούνατα... Δὲν θὰ τις βάλω
 στὸ λογαριασμό τις μῆρας... Ἐστὶ
 μὲρὸς κάνει καὶ παρὰ, γιὰ τὴν τελευτῶν
 τὸ καλοκαίρι κ' ἔγω σπάνια πελάτες ! ...

Κομμεντιάσαμε ἀκοτὰ κ' ἐγκάρδια.
 Τοῦ εἶπα τὰ βίσινά μου, τις πενίς μου,
 τις στεφῆσεις μου, καθὼς καὶ τὴν πρό-
 θεσί μου νὰ ζητήσω αἰσὶα δουλειὰ σὲ
 κανένα μηχανογιεὸ τοῦ Σάλλιστον.

— Πίστες στὴν πίπτα, ἄλλο μου !...
 Ἐφαίνονσε μὲ συμπάθειαν ὁ Ξενοδόχος. Ἡ
 ἀνενοία κ' ἡ ἀπονοῆς δίνον καὶ ἀπο-
 νοῦν στὰ ἐργαστάσι μας, εἶδῶ κ' ἕνα
 ἴσνα τῶσα... Καὶ Κίνοσε ἴδεν πῶς θὰ
 κρατήσουν ἀδύα... Ἄλλῶ... δηλαδὴ συ-
 γνώμην, καὶ χωρὶς νὰ σὲ προσβάλω,

φραντάξου πὼς φῆβρισεξ δουλειὰ μὲ αὐτὸ τὸ σημάδι
 τοῦ κατέγων, πῶς εἶνε στὸ μέτωπό σου ;
 Ἀναστῆναξ ἰδουνηρὰ καὶ χτύπησε τὴ γροθιά μου στὸ
 τραπέζι. Κι' ὁ ἀγαθὸς Ξενοδόχος, βλέποντας τὸν πόνο
 μου, δὲν προχώρησε περισσότερο, παρὰ Ἐφαίνονσε κ'
 αὐτὸς μὲ ἀγανάκτησι :

— Ἄλλοι πεινοῦν κ' ἄλλοι θησαυρίζον, ἔτσι, μονάχα γιὰ τὴν ἐ-
 χωριστήν καὶ κλειδῶνουν τὰ πλοῦτη τους καὶ νὰ τὰ χαιδεύον ὀλομό-
 νοι τοὺς... Νά, εἶδῶ κοντά μας εἶνε τὸ ἔξοχο μὲγαρον «Μάνερινγκ
 Χόλ»... Ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ λόρδου Μάνερινγκ εἶνε ἕνας κοντόχρονος
 γεροταχούνης, πὼς κ' αὐτὸς δὲν ἔχει
 ἀκριβῶς πῶς εἶνε τὰ πλοῦτη του... Ἐνε
 ἀλληρος, ἄν καὶ παντοῖα μὲ θεα-
 τῶνα εἶδῶ καὶ διὰ χρόνια... Πῶς θὰ
 ἀσφομῶσὶ τὴν ἰσοῦσια του, τὴν ὅποια πῶς
 ἔχει ἀπὸ πῶς παλαιόστιμο λιμανιὸν τὴν
 φέρουε κατὰ τὸ πρὸ διετίας ταξιδῶν του.
 Ἄτιχη ὄμοις αὐτὴ ἡ λαϊκὴ Μάνερινγκ...
 Πεντάμορφη, νέα, σάν κορίτσι παρθενια-
 γοῦσιν, ἔξῃ μὲ στεφῆσι τῆς ζωῆς κοντά
 σ' αὐτὸν τὸν γερο — γεροσπῆ... Ζηλιώ-
 σης, τοιχοκῶνης στὰ ἔταρο, τὴν κλει-
 δῶναι πάντα μέσα, τρέφοντες τὴν γε-
 ὄρα ἀπὸ μὲνα κ' ἀπὸ σῆνα, καὶ κάθε
 μέρα γίνεται πανηγύρι ἀπὸ τις φροσῆς
 τοὺς... Ἐχει ὄμοις ἕνα κοπέλλα, γιὰ
 τὸ ὄμοις πῶς ἔχει πῶς τὰ πεθῶν, ἀ-
 ἰρημονίας τὴν γῆρα, πλοῦσια κ' ἐλεύ-
 θεσι, ἐπιτέλους, νὰ χωρὶ κ' ἐκείνη τὴ
 ζωὴ τῆς ! ...



Κομμεντιάσαμε ἀκοτὰ καὶ ἐγκάρδια...

Μοῦσε κ' ἄλλα ὁ Ξενοδόχος, βόσκον-
 τας ἀνεκρίσει στὴ φιλανία τοῦ σπῆ.
 Ἐγὼ τὸν ἀνενοα προσεκτικὰ, κερνίζον-
 τας διαγῶς τὴν πίπα μου. Μοῦ μῶσῃς
 γιὰ τὴν ἀνεκρίσει σὺλλογὴ τοῦ λόου
 — ἄλλο καὶ γούνα μὲτάλλια ὄλων τῶν ἐ-
 ποχῶν καὶ τῶν ἐθῶν, διαιμαντοστέλινα
 τὰ πεισιότερα — γιὰ τὴ μανία του νὰ
 κωμωιῶν ἀλαμῶνους καὶ γιὰ τὸ πῶ-
 σος του νὰ ἔσθῃ τὰ ἀμέτρητα εἰσοδή-
 ματά του, πλοῦτιζοντας τὴ σὺλλογὴ τοῦ
 καὶ παραβλέποντας ὀλοτέλα κάθε ἄλλη γὰρὰ τοῦ κόποιου ! ...
 — Ἀκοτὰ εἶπαμε, πατριότη ! εἶπε τελευταῖα. Σιμπάθησε μὲ πὼς
 εἶνε στὶς σκοτειρὸς σου σὲ ἔλαιο καὶ μὲ τὴ δικὴ μου φιλανία ! ...

Τὸν κληνῆσι καὶ σιγῆσι, κλει-
 στικα στὸ μικρὸ δωματίου μου καὶ
 Ἐσπῶθηκα στὸ ἀγρόνιο στρώμα μου,
 δίχως νὰ μὲ κολλῆ ἴχνος. Σάν σπῆ-
 α τυραννικὴ γύρισε στὸ μυαλό μου ἡ
 σκέψ, πὼς μὲ λίγα ἀπὸ τὰ μὲτάλλια
 ἐκείνα τοῦ λόρδου θὰ ἦσαν πλοῦσις,
 τίμοσ κ' ἴσχος γιὰ τὸ μέλλον. Ἐγὼ,
 ὁ σκοτεινὸς ἐγκληματίας, πὼς διρωσῶ
 γιὰ μὲ ἔντην ἐργασία, δίχως νὰ τὴν
 βροσκῶ τῶσος μῆρας, κωμωιῶν κα-
 θὼς ἦμον ἀπὸ τὴν τῆχ κ' ἀπὸ τὴν
 κωνονία ! ...

Ἦταν μεσάνυχτα, δταν τινάχθηκα
 στὸ πόδι, ἀθελά μου. Ἐφαίνε στὸ
 στρώμα μου ἕνα σελλίον — γιὰτὶ νὰ
 τὸν ἔρωσῶ τὸν κωμῶνιο Ξενοδόχο ;
 — κ' ἀπὸ τὸ κωμῶνιο παραθῆκα πῆ-
 δηκα ἀθῶνθα στὸν σκοτεινὸ κ' ἔρημο
 δρόμο. Σ' ἕνα τέταρτο τῆς ὄμοσ ἀ-
 γότερα, σκαρφάλωνα τὰ κάγκελα τοῦ
 «Μάνερινγκ Χόλ», σάν ἰστωσιμῶν,
 καὶ σὲ λίγο μὲ τὸ μαχαίρι μου ἔσπα-
 τις γούλιες ἐνός παραθύρου τοῦ ἰσο-
 γιου.

Σιγαλιὰ παντοῦ ἐπικρατοῦσε. Μόνον
 τὴν ὄμο πὼς διὰδῶνα τορζάτος τὴ
 σκοτεινὴ αἰλή — ἀπὸ τὰ κάγκελα ὡς
 τὸ μὲγαρον — ἕνα — διὰ σὺν ἄλληγι-
 σιν, κωμῶντας τις ἀλλοσίδες τοὺς, μὲ
 μῶς πῆθηκα ἀπὸ τὸ παρῶνιο μὲσα
 στὸ δωμάτιο, ἔσπῶν κ' ἐκείνα.
 Ἄσπῶνα, ἐκεῖ πὼς στεχῶνιο ἀνα-



Κρατοσε στὸ χέρι τῆς ἕνα κερὶ ἀναμμένο...

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ

ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

—'Η μεγαλύτερη παραγωγή κινηματογραφικών κομωδιών γίνεται στη Ρωσία.

—Στά θησαυροφυλάκια της Τράπεζας της 'Αγγλίας υπάρχουν άσηπτες καταθέσεις, ή όποιες γράνουν στο ποσό των 200.000 λιρών.

—'Ο διάσημος έντομολόγος Τόμα Σέρρετ, διευθυντής του Μουσείου Κοού της 'Αμερικής, αντίλλαξε με το Βρετανικό Μουσείο δώδεκα σπάνιες πεταλούδες με τόν σκελετό μιάς φάλαγας.

—'Η νεότερη γαριά σ' όλο τόν κόσμο είχε μια γυναίκα 28 χρόνων, ή οποία κατοικεί στην Κωκωρέα της 'Αυστραλίας.

—'Η κόρη της, ή οποία είχε μόλις 14 χρόνων, γέννησε πρό δύο μηνών ένα άγροζα.

—'Η χειρότερη στη Γιάβα, όταν ίπερβούν την ηλικία τών δώδεκα χρόνων, θεωρούνται γρηές.

—'Υπάρχουν πολλοί γονείς, ό όποιοι άσφαλίζονται για την περίπτωση γεννήσεως διδύμων παιδιών.

—'Αλλά ή ή γεννήσουν διδύμα, εισπράττον άσφάλεια !

—'Εδώ και λίγες βδομάδες κάποιος μάστερ Ντούριου εισέπραξε μιά παρόμοια άσφάλεια 1.000 λιρών από τ' άσφαλιστικά γραφεία τού Λόου τού Λονδίνου.

—'Ενα ειδικό όργανο, τó όποιο έξακριβώνει την γραμμάτητα τών έγκυελών και τó όποιον άνομαίεται εύκολομέτρος, υπήρξε τελευταία σέ χρήση από τούς άστρινομικούς ή-παλλήλους τών Σοβιέτ στους διαφόρους σπηροδρομικούς σταθμούς.

—'Ο βροπος μέρες οδηγός ενός τριανού ίπποχρεώνεται ν' άνατείνηση επί 15 δευτερόλεπτα, από ένα γυάλινο σωληνάριο, τó όποιον είνε γεμάτο μ' ένα χροματιστό ίγρο.

—'Αν ό οδηγός είνε νηφάλιος, τó ίγρο παίρνει μιά κόκκινη απόχρωση, άν όμως ετά έχει κοπανισεί, τότε γίνεται λευκόμας.

—Σ' μιά βορεινή περιοχή τού Γιοζάνενμποργκ, στό Τρανσβαάλ, έκαναν την εμφάνιση τούς κότες μελωρία μαύρα ποταμία. Τά τρακιά αυτά είνε τρεις φορές μεγαλύτερα από τά συνηθειμένα και τά διαρκώατά τους είνε δηλητηριώδη.

—'Ο δήμος της Πολωνίας άπειλει νά παρατηρή από τή θέση του, άόξες έξακριβώνουν τó έπάγγελμα του ός χειρονακτικό, ενώ εκείνος λογίζεται ότι ή δουλειά πού κάνει είνε...διανοητική ! Μή χειρότερα !

—'Αόκιοι στρωμένοι με...χρυσάρι, άνακαλύφθηκαν στην πόλι Κάλγκουφλι της 'Αυστραλίας.

—'Η άνακόνη σ' έγινε έπειτα από μιά πλημύρα, πού παρέσυρε σ' όρισμένα μέρη τó χόμα τών δρόμων αυτών.

—'Πόδες έμιας είχε στρώσει με χρυσάρι τούς δρόμους ;

—'Αλλοίπατα, όταν ό δρόμος κατασκευάστηκε, άδó και πολλά χρόνια, ό έόγατες μεταχειρίστηκαν γαλιένα, τά όποια έπθισαν από ένα παλιό χροματιστικό.

—'Ανάμεσα λοιπόν στά γαλιένα αυτά ή-πύοξε και άρετή χροματιστική.

τόξο πανοόβητος 'Ελλάς, την έκονα με ούρλιάξή σπαρακτικά, μέσα στα σκοτάδια της νύχτας :

—'Βοήθειαια !.. Φόνος !.. Βοήθειαια ! Τά παρακάτω, κόνος έπιβεβαιητά, τά έξορετε. Σ' ένα τέταρτο της ώρας, έλα έ-κείνοι όι διαβόλοι — ήτηρέτες, λαγωνικά, μπουλντόκ, δασοφύλακες και γείτονες — ό όποιοι ούχτηκαν έπίσης ιον ύστερ' από τις φρονές της μιλιάδης, ή 'Επασαν στο γεννηικό δάσος, λαγωναμένο, αίματόδεχο και με τó καταρμένο φορτίο τών χρομών μεταλλών στην πλάτη μου !..

Σώστε έναν άθωο από την έδικη καταδίκη του, άν μπορ'ήτε, κ' άν με πιστευέτε, έσεις τολμώατος μου !..

ΚΟΝΑΝ ΝΤΟΥ'Α

πορούσιτος άκόμη, πασχίζοντας νά συνηθίσω τó μάτια μου στο μαύρο σκοτάδι τού δωματίου, μιά πόρτα άνοιξε στο βάθος και μιά πεντάμορφη νεαρή γυναίκα φάνηκε. Κρατούσε στο χέρι της ένα κερι άναμμένο, έρχόταν με άταραξία φαντάσματος κατεπάνω μου, κ' ή τρομάρα πού νοκωσα, βλέποντάς την, όμορφη σάν νεράδα και κάταστη σάν πτώμα, λύγισε τó γόνατά μου και τίκανε να τρέμω και ν' άλληλοχτυπιούντα σάν παράντα.

—Μή φοβάσαι ! μού ψιθύρισε, με φωνή ά-χρονική κ' άνάερη. Ξέρω πός είσαι λωποστάτης. Σέ είδα, την ώρα πού ηρθούσε άπ' τά κά-γκελλα τού φράχτη... Θα σε βοηθήσω στη δουλειά σου !..

—Τί σημαίνουν αυτά, μιλιάδη ; μούγχιρσα άπο πού τραχείδι μαρούσσα, γιατί μού φανόταν άλόλοτο να βοηθά ή οικοδόσποντα τόν κλέφτη τού σπιτιού της. Την λαγίδα πού θά μου στή-σετε, θά την πληρώσετε με τή ζωή σας ! πρό-σθεσα, δείχνοντάς της τó μαχαίρι μου.

—Πώς έξορετε ότι είμαι μιλιάδη ; με ρώ-τησε σοφιστώντας.

—Τό μάντευμα ! της έπτα.

—'Αχ, ξέρω... Ξέρω ότι ή άτιγίες μου είνε πασίγνωστες στα περίχωρα ! Ξανάτε ή λαδη Μάνερινγκ. Γ' αυτό τó καταλάβετε... Θα τόν εκδοισθή έμεις τόν πρόστιχο και χυδαίο τί-ρανό μου... Ναι, θέλω να τόν εκδοισθή, και γ' αυτό θά σάς βοηθήσω... 'Ελάτε μαζί μου... Αύτά πού θά σάς δείξω νά πάρετε, θά τόν χτυ-πήσουν κατάκαρδα... Θα χύση μανία δάσωνα για την άπώλειά τους... 'Αχ, άς τόν δώ νά χτυπηθή σε ό,τι θεωρεί πολυτιμώτερο ή βρωμιά και φιλάργυρη ψυχή του, κ' άς πέθανε κατόπιν !..

Την άκολούθησα, ίπνωτισμένος από τή δια-βολική όμορφιά της κ' άπ' τó φλογερό μύθος, πού λωποκοπίσε στα βάσκανα μαύρα μάτια της. Περάσαμε έτσι δυό - τρία δωμάτια και φτάσαμε σ' ένα άλλο, γιατί από γυάλινες βι-τρίνες. Κ' ένα στη φλόγα τού κεριού λωπο-κοπίσαν με πειρασμό άνατανέητο έκατοντά-δες άλόχρισον μεταλλίων, κ' έγω 'Ελλάς, έ-ξω φρενών, τó κίπταξα με άπληστία, εκείνη μόυτε :

—Κοιήσου !.. Μήπως και ζήτηση αυτό τó κτήνος... Μπρός... Στρώσε ένα τραπέζι μαντή-λο χάμο... 'Ελα !.. Γέμισε τó τώρα με όσα μεταλλία μπορείς... Και φύγε σιγά πάλι, πριν σε δη κανένας !..

Παράτησα τó μαχαίρι μου σ' ένα τραπέζια και σάν μεθυσμένος ά-κοιούθησα τις οδηγίες της, ενώ εκείνη-δρόφος σατανάς άταραξίας— φρότιζε τις μανούδες μου με τó κερι...
—Μιμύ !.. 'Όχι μονάχα έχεις έξοισμένο, μιά είνε κούλας και κλέ-

φτης... άκούστηκε έξωφρα από την πόρ-τα μιά σαρκαστική φωνή, και καθώς στρα-φίκαμε κεραυνωμένοι, αντίκρισαμε στο κατόφλι την κοντόχονδη πλωμέττα τού λόρδου Μάνερινγκ, ό όποιος μάζ κητούσε έξασορμένος από την άγανάστησή του.

Τί συνέθη τότε ; Σάν μέσα σε όνειρο, θεωούμαι τή λαδη νά φρονιάξ από ξανρή-λή λίσσα, ν' άράξη τó μαχαίρι μου από τó τραπέζι και με σβέλιτο, με άστραταίο πήδημα ίαίνης, νά βρούκεται κοντά στο λόρδο. Και πριν χάν προλάβει εκείνος νά κωινήθη ή νά φινάκxθί, σοφιάστηκε βαρής στο πάτωμα !..

—'Ελα... Τούτοκμα πέρα - πέρα τó λα-ούγγι ! Ξεράνισε εκείνη τότε με βροακή φωνή. Βοήθησε με νά τόν βάλουμε σε μιά καρφέλα κ' ύστερα φύγε μη σε πιάσουν !..

—Φόνος !.. μουρμούρισα σιγχαλονισμέ-νος από φόβη ός τó μεδοόλι. Αίμα !..

—Κοιήσου λοιπόν, χαμίνε ! ούρλιάξε σιγχα ή μιλιάδη. Θέλεις νά σε πιάσουν ;

Μέ γλαρωμένα τά μάτια μου, ιουδια-σμένος, βουτήχτηρα στο αίμα, καθώς βο-ήθησα νά τόν στήσουμε σε μιά καρφέλα, άμυχο κ' αίματολουσιμένο. Έπειτα εκείνη, παγωμένη κ' άνωσιπη, σάν νάταν από μάμιαρο, μού φρότωσε στην πλάτη τó τραπέζι μαντήλο με τά μεταλλία, και φέγ-γοντάς μου με τó κερι, με πήγε ός τó δωμάτιο, από τó όποιο μπήκα.

—Φύγε γρήγορα ! ψιθύρισε. Τό νού σου μη σε νούόσουν !..

Πήδησα από τ' άνοιχτο παράθυρο, σαφράλωσα σπ' φράχτη, μιά ένυη ηρθό-σα τώρα και στο δρόμο, κ' άρχισα νά



'Αντίκρισαμε την κοντόχονδη σιλουέττα του λόρδου...

ναι τους κάτι πελώρια μαύρα ποταμία. Τά τρακιά αυτά είνε τρεις φορές μεγαλύτερα από τά συνηθειμένα και τά διαρκώατά τους είνε δηλητηριώδη.

—'Ο δήμος της Πολωνίας άπειλει νά παρατηρή από τή θέση του, άόξες έξακριβώνουν τó έπάγγελμα του ός χειρονακτικό, ενώ εκείνος λογίζεται ότι ή δουλειά πού κάνει είνε...διανοητική ! Μή χειρότερα !



Φέγγοντάς μου με τó κερι, μ' ώδηγησε ός τó δωμάτιο, άπ' όπου μπήκα...